

În această carte impresionează, în primul rând, sinceritatea părintelui aghiorit, care își deschide sufletul în fața noastră. O face cu multă sfială, dar, cu toate acestea, reușește să ne ajute să înțelegem puțin din taina schimbării sale.

Așa cum Hristos a ajuns la sufletul său, așa poate ajunge la fiecare suflet rebel. Și, așa cum Sfântul Apostol Pavel s-a făcut tuturor toate, pentru a-i câștiga pe toți pentru Hristos, părintele care ne vorbește aici o face nădăjduind că cel puțin un suflet rebel va înțelege că adevărata libertate se poate găsi doar în Hristos, pentru că El este Calea, Adevărul, Viața, dar și Libertatea. Libertatea : după care mulți tânjim, dar, de multe ori, o căutăm unde nu trebuie și unde nu putem găsi decât lanțurile robiei păcatului...

Editorul

POVEDANIA UNUI MONAH de la MUNTELE ATHOS

De ce citim texte despre convertirile altora? Din curiozitate, din plictiseală? Ar trebui să citim astfel de texte tocmai pentru că ele vorbesc despre noi înșine. Cum așa? Simplu. Citind despre momentele de întoarcere la Dumnezeu ale altora, ne putem da seama că noi, astăzi, ne putem schimba viața. Pocăința nu este doar pentru desfrânate și tâlhari, este pentru fiecare dintre noi, cei care ne mândrim că nu suntem creștini de duminică.

Și, totuși, ce fel de creștini suntem, când avem sufletele pline de mândrie sau de alte păcate?..

SPOVEDANIA UNUI MONAH DE LA MUNTELE ATHOS

cc
ta
să
pr
n
C
îr
al
n
v
p
e
c
s
s
f
f

Editura mulțumește pr. Gheorghe
Konispoliatis (din Corfu, Grecia) care s-a
ostenit la traducerea textului de față.

ISBN 978-606-92822-6-7

Este liberă preluarea textului, în format
electronic sau în variantă tipărită – cărți,
ziare, reviste, doar cu menționarea sursei.

© pentru ediția de față, Editura Areopag :

www.editura.areopag.ro

comenzi: info@librarie.net
www.librarie.net

SPOVEDANIA UNUI MONAH DE LA MUNTELE ATHOS

Traducere de pr. Gheorghe Konispoliatis

Editura Areopag
București, 2011

SPOVEDANIA UNUI MONAH DE LA MUNTELE ATHOS¹

- *Părinte, vă rog să îmi spuneți cum ați devenit ortodox.*

- Eu m-am născut ortodox, dar nu aveam conștiință ortodoxă. Nu știam ce înseamnă să fii ortodox.

- *Când ați fost copil, mergeați la biserică?*

- Mergeam numai de Crăciun și de Paști. Nici părinții mei n-au avut legătură cu Biserica. Duceau o viață lumească. Lucrau și după-amiază la un al doilea servici.

¹ Interviu care urmează a fost luat unui părinte grec de la una din marile mănăstiri de la Muntele Athos. Duhovnicul părintelui respectiv a dat binecuvântare pentru publicarea acestui text, dar a pus condiția de a nu fi menționat nici numele părintelui, și nici numele mănăstirii în care viețuiește. În aceste condiții, și cel care a realizat interviul a dorit să rămână anonim...

După-amiaza îi ajutam și noi. Financiar nu stăteam rău, dar o slujbă nu le ajungea. Trebuia să ne plătească și lecțiile particulare de engleză și de amiază.

- *Ați trăit momente în care v-ați simțit mai aproape de Dumnezeu?*

- Îmi amintesc că în Săptămâna Mare mergeam la o mănăstire de maici. Îmi plăcea să stau și să ascult, fără să înțeleg mare lucru, dar simțeam o nemaiîntâlnită pace și seninătate. Simțeam că e ceva nefiresc, nepământesc, simțeam prezența lui Dumnezeu, fără să pot preciza ce se întâmpla în interiorul meu. Într-o zi, când am avut 16 ani, au venit la biserică și niște colegi de-ai mei. Când m-au văzut că urmăresc ce se citea din Sfintele Scripturi, încercând să înțeleg ceea ce auzeam, s-au mirat și mi-au zis: „Ce e cu tine? La biserică venim doar ca să găsim vreo fată...” Eu m-am mirat, și ei mi-au răspuns: „Ce, nu știai că e așa?” „Bine, dacă vreți să ne uităm după fete, hai.”

Dar mie îmi era dor de sentimentul de pace și de seninătate. De când eram mic simțeam o dragoste pentru Hristos. Simțeam prezența Lui, că stătea lângă mine, Îl simțeam ca un prieten și totdeauna credeam că El este Dumnezeu, cu toate că viața mea nu era cum trebuie, pentru că

înjuram, aveam relații cu fete, fără să creez probleme familiei mele sau altor oameni.

Când am terminat liceul trebuia să hotărâsc ce să studiez. Am hotărât să studiez muzica, să devin profesor de muzică. Am hotărât împreună cu părinții mei să studiez la Atena, pentru că în orașul meu nu existau profesori potriviți. Când am văzut că nivelul studiilor este înalt, am simțit o inferioritate și simțeam că nu voi reuși. Așa că am început să învăț foarte mult. Numai sâmbăta ieșeam cu doi prieteni. Învățam atât de bine încât am terminat materia mult mai repede. Profesorului meu nu-i venea să creadă cât de talentat eram. Bineînțeles, nu mergeam deloc la biserică.

Atunci am cunoscut un prieten cu care încă sunt în contact și care m-a ajutat în viața spirituală. N. era un băiat ca și mine, cu căutări duhovnicești. Făcea kung-fu, voia să facă yoga și să călătorească în India, unde credea că trăiesc oameni care au ajuns la înalte măsuri duhovnicești.

Împreună am început să căutăm oameni duhovnicești, citeam Bhagavad Gita, căutam ce este yoga și ce sunt religiile orientale. Am făcut și tai-chi, dar mai mult m-am ocupat cu yoga și cu filosofia orientală, citindu-i pe Krishnamurti și pe Bhagwan Rajneesh, Osho.

cc
ta
să
pe
ne
C
în
al
n
v
p
e
c
s
s
p
r

De când l-am cunoscut pe N., la vârsta de 18 ani, a început aventura mea spirituală. Când am avut 19 ani, am început o relație serioasă cu o fată, care și ea avea căutări spirituale. Dar atunci mă gândeam mai mult la studiile mele. Visam să devin solist de muzică clasică. În trei ani mi-am terminat studiile. În acești trei ani căutam oameni cu faimă de sfinți, ca să discutăm, ca să ne spunem ceva despre viitor, să vorbim despre sfârșitul lumii, dar totul era confuz în mintea noastră. N-aveam viața spirituală ca să putem pune un bun început. Ne plăcea doar să călătorim, să purtăm discuții filozofice, să cunoaștem oameni, să cunoaștem femei, fără să fim imorali, numai ne plăcea să flirtăm cu fetele. Odată, de Crăciun, am văzut la televizor un material despre un preot care strângea haine vechi, le ducea acasă și, cu ajutorul fiilor săi duhovnicești, le împărțea săracilor. Când l-am văzut, i-am spus lui N. că trebuie să-l găsim neapărat pe acel preot, pentru că este un om al lui Dumnezeu. „Dar nu știm unde stă, mi-a răspuns, știm numai că trăiește în Pireu”. „Nu contează”, am răspuns, „Vom merge și îl vom găsi.” „Cum?”- m-a întrebat. „Nu știu, dar eu simt că îl vom găsi”.

Am început să căutăm orbește. Am întrebat pe ici, pe colo și am găsit casa lui destul de ușor. Era seară, dar noi am bătut la ușă. Când ne-a văzut, a zâmbit și a zis: „Voi doi să nu vă despărțiți niciodată!” Și într-adevăr, cu toate că am devenit monah, am păstrat relația spirituală cu el și ne sprijinim unul pe altul.

Altă dată am vizitat un călugăr despre care aflasem de la mama unui prieten că este un om sfânt - văzător cu duhul. Ne-a primit, am intrat într-o cameră. Nu zicea nimic. La fel și noi nu ziceam nimic, pentru că așteptam de la el să ne spună ceva. O dată se uita la icoana lui Hristos, o dată la noi. La un moment dat, s-a uitat la noi intens și a zis că ceea ce vom face în viața noastră o să facem bine. Mai târziu, înainte de a deveni monah și după ce înțelesesem cum trebuie să trăiască un creștin, m-am dus la Atena și l-am ajutat să intre pe calea Bisericii. Atunci, tatăl lui m-a amenințat că mă va omorî, dacă nu-l las în pace. Acum N. are o familie cu mulți copii. Se spovedește și el și soția lui și sunt foarte râvnitori. Au parte de mare război din partea rudelor.

Apoi am început să caut prin yoga și învățături de acest gen. Când am avut 20 de ani, m-am despărțit de fata cu care am

cc
ta
să
pe
nu
C
în
al
n
v
p
e
c
s
s
p
f
f

avut o relație - și asta m-a durut foarte mult. Cu toate că voiam să mă despart de ea, pentru că vedeam că nu ne potrivim, m-am rugat lui Dumnezeu să-mi ceară ea să ne despărțim - ca să nu simtă ea durere, ci numai eu. Cu toate că ea nu voia să ne despărțim, după ce am revenit la Atena, după vacanța de vară, mi-a cerut să ne despărțim. Am acceptat, dar a fost foarte dureros pentru mine. Atunci m-a sfătuit un coleg ceva duhovnicesc. Mi-a spus că nu trebuie să mă sprijin de oameni, pentru că oamenii sunt ca și paharele, dacă pui greutate pe ei se sparg și te taie. Numai de Dumnezeu trebuie să te sprijini și El nu te va lăsa niciodată.

Atunci am început să găsesc mângâiere în rugăciune și să ascult postul de radio al Bisericii. Am început să studiez Noul Testament și să discut numai despre lucruri duhovnicești.

Îmi amintesc că odată am fost acasă la N. A fost și sora lui acolo (acum, din păcate, ea este maestră de yoga) și fumau droguri, hașiș. Când mi-au oferit și mie, cu toate că pe atunci fumam țigări obișnuite, am refuzat, pentru că știam că este ceva periculos. Ei insistau, spunând că este ceva nevinovat. Am refuzat. Au început să mă batjocorească. Au început să mă între-

be dacă cred în preoți și râdeau vorbind urât despre preoți. Atunci le-am răspuns că eu cred în Hristos și în preoți, explicând că preoții sunt slujitori ai lui Hristos și ai Bisericii. Bineînțeles, ei râdeau de mine în continuare, considerându-mă tâmpit și întârziat mintal.

Dar, când am plecat din casa aceea și am ieșit în drum, simțeam că zbor. Mă simțeam atât de ușor și de bucuros, încât îmi venea să țip de bucurie, dar mi-era frică să nu mă considere oamenii nebun. Acum înțeleg că această bucurie mi-a dat-o Domnul pentru că nu m-am rușinat să-L mărturisesc în fața acelor oameni care mă considerau tâmpit.

Atunci am avut parte și de primul atac demonic. Era noapte și citeam Vechiul Testament. Am adormit ascultând postul de radio al Bisericii. Deodată m-am trezit și, cu toate că am avut ochii închiși și era întuneric, eu vedeam totul. Atunci, din partea dreaptă a început să se apropie zburând, încet, un monstru. Avea chip de om, aripi mari, multe picioare și mâini și era mai negru decât întunericul. Avea unghii mari și o piele urâtă. Atunci mi-a venit în minte cuvântul Lucifer. Acesta a venit și a stat deasupra mea. Era să mor de frică. Este incredibil cum m-am simțit în momen-

-
cc
ta
să
pe
ne
Ci
în
al
n
v
p
e
c
s
s
f
f

tul acela. Acesta a plecat spre direcția din care a venit. Eu toată noaptea am stat înlemnit din pricina șocului prin care trecusem. Mai târziu, duhovnicul meu mi-a zis că aceasta s-a întâmplat ca să mă sperie pentru că mă apropiam de Biserică.

După aceasta am început să mă interez de yoga. Am început să fac yoga singur după o carte pe care am cumpărat-o. Atunci m-am rugat - necunoscând ce este yoga - să-mi trimită Dumnezeu o învățătoare (de yoga) frumoasă, ca să mă învețe secretele yogăi. După două săptămâni am cunoscut-o fată, pe S. Era exact cum îmi imaginam, numai că era cu treisprezece ani mai mare decât mine și avea un copil de doi ani. Nu era căsătorită, și abia se despărțise de tatăl copilului. Aceasta s-a întâmplat când făceam masterul, înainte ca să plec la armată. Ne-am cunoscut printr-un muzician cu care colaboram. I-a plăcut cum cântam, stătea și lângă casa mea, și am făcut cunoștință, ne-am apropiat. Ea se confrunta cu multe probleme psihologice și sentimentale. Viața ei era foarte confuză, cum se întâmplă de obicei cu cei ce se ocupă cu yoga și toate aceste lucruri satanice, dar eu nu prea cunoșteam atunci lucrurile acestea.

Am încercat s-o pun în legătură cu tatăl copilului ei, dar între timp ne-am îndrăgostit unul de altul. Cu adevărat voiam s-o ajut și ea s-a agățat de mine pentru că a găsit la mine dragoste fără să-i cer nimic. După o prietenie de patru luni, am plecat la armată. Împreună cu ea am început yoga, dar nu ceva important. Când aveam 20 de ani m-am spovedit pentru prima oară.

- De ce?

- Pentru că mă simțeam urât pentru un lucru pe care îl făcusem și voiam să-l scot din interiorul meu.

- *Voiati să vă schimbați modul de viață?*

- Nu, numai simțeam muștrări pentru că mă comportasem urât cu o anumită persoană. Când i-am spus preotului că fac yoga (pentru că începusem să fac hatha yoga, singur), atunci preotul a început să țipe că yoga este satanică și eretică. Eu mă gândeam: „Ce-mi spune? Eu am venit să-i zic păcatele mele și el țipă că yoga este satanică. Fac eu chestii satanice?” Nu mi-a plăcut acest lucru și am plecat nervos și supărat.

- *Da, dar preotul avea dreptate.*

- Da, bineînțeles că avea dreptate, dar nu mi-a plăcut modul în care mi-a vorbit,

n-a adus argumente ca să-mi explice de ce yoga este satanică.

- *Fără explicații!*

- Da, fără explicații! Numai că „sunt lucruri satanice și pleacă departe de asta”. Eu am spus că fac doar gimnastică și că nu fac ceva rău.

- *Gimnastică, dar ați făcut hatha yoga, nu?*

- Da, hatha yoga. Dar hatha este o parte a religiei lor. De exemplu, când faci salutul soarelui, care este un exercițiu de încălzire, de fapt te închini zeului soare.

- *Mulți au început de la hatha yoga și după aceea au trecut la alte forme de yoga.*

- Dar nici hatha yoga nu este nevinovată. Și ea e ceva demonic. Ca să revin, după aceasta nu m-am mai spovedit. Am plecat la armată și de atunci relația mea cu Hristos a devenit și mai puternică și am simțit prezența Lui. Când ne-am prezentat la prima zi, am alergat toată ziua ca să ne dea haine potrivite și papuci și să ne consulte medicul. Seara ne-am pus în camera unde trebuia să dormim. Simțeam o neliniște pentru că mediul mi-era necunoscut.

Toți ne simțeam așa. Când m-am culcat, atunci am văzut pe peretele de vizavi o icoană a Mântuitorului. Am simțit o bucu-

rie imensă și o liniște și am început să mă rog Domnului, să-mi dea pace și să nu-mi fie frică de mediul acesta necunoscut. Simțeam că Îi vorbesc Domnului și că El mă ascultă, că este lângă mine. N-am uitat niciodată cât de frumos m-am simțit. Era ca și cum îmi spunea Domnul că este totdeauna lângă mine, și într-adevăr așa ne spun, dar noi nu-L ascultăm.

A fost foarte greu pentru că am făcut armata la forțe speciale și se comportau foarte dur cu noi și instrucția era foarte grea. Dar era și avantajos pentru mine - pentru că eram plătit și era și la 20 de kilometri de casa mea. Așa că mă întâlneam și cu fata aceea. La biserică nu mergeam și îmi făceam planuri pentru viitor să călătoresc în Europa, în India, să-mi termin masterul, să dau concerte. Acest lucru a fost adânc înrădăcinat în mine și a fost nevoie să-l mărturisesc în fața altora.

Îmi amintesc că într-o zi un soldat mi-a spus că tatăl lui este reprezentantul lui Bhagwan Rajneesh în Grecia și că el este sannyasi (așa se numesc adepții lui Osho). Își schimbase și numele și îl chema Varinti. Atunci i-am spus că și prietena mea a fost sannyasi și că eu fac yoga. În aceeași după-amiază m-am aflat într-o casă împreună cu cinci dintre ei. Prietenul meu

cc
ta
să
pe
ne
Ci
în
al
n
v
p
e
c
s
s
f
f

de la armată, tatăl lui, prietena mea și o pereche, care au fost sannyasi și ei, ea era din Grecia și el din Olanda.

Am început să discutăm chestii filosofice. Când a venit rândul meu să vorbesc, m-au întrebat în cine cred. Eu am răspuns: „Singurul adevăr care există este Hristos. Restul sunt minciuni”. Atunci olandezul a început să scoată spume din gură, să țipe ca un nebun și să fie gata să mă atace. La început am vrut să-l bat, pentru că țipa că creștinii sunt lași și fricoși. Totuși, am avut o pace și o liniște nemaipomenită și foarte calm i-am răspuns: „Poți să te zbați cât vrei. Adevărul nu se schimbă. Hristos este singurul Dumnezeu adevărat și toate celelalte sunt minciuni și înțineric”. El a început să țipe și mai tare, până m-au scos afară, pentru că începuse să-și piardă controlul.

Atunci am cunoscut pe cineva care mi-a schimbat viața. Se numește George Kinousis și a fost un cântăreț vestit și foarte bogat. A avut totul - până ce într-o zi l-a părăsit pe toate și s-a făcut propovăduitor al credinței ortodoxe. Până astăzi merge prin toată Grecia, prin școli, la armată, în biserici și predică pocăința și pe Hristos. Este chemat de multe parohii ca să vorbească și să strângă bani pentru sco-

puri filantropice. Deci, când am fost la armată a venit și ne-a vorbit despre Hristos, despre spovedanie, despre pocăință și totodată ne-a cântat niște cântece creștine. Am fost entuziasmat pentru că îmi amintea de apostolii lui Hristos și am vrut să-l caut și să vorbim. Atunci n-am reușit. Am vorbit cu preotul militar care l-a adus la noi și care a și devenit primul meu duhovnic. M-am spovedit și am spus că fac yoga și că sunt cu fata aceea, S., și el mi-a răspuns: „Bine, o să vedem ce facem.” De asemenea mi-a spus că am o problemă duhovnicească și că cineva ne-a făcut vrăji.

- Așa v-a spus preotul?

- Da, mi-a zis că crucea lui are înăuntrul o bucățică din crucea pe care a fost răstignit Hristos, și dacă crucea se lipește de cineva înseamnă că i s-au făcut vrăji. Când ne-a citit o rugăciune și ținea crucea aceasta, erau toți soldații în față. La sfârșit a reținut opt persoane dintre noi. Ne-a spus că cineva ne făcuse vrăji.

Cineva lângă mine a spus că e adevărat și cunoștea că cineva îi făcuse vrăji. Mie nu mi-au făcut vrăji, dar când aveam 12 ani, am început să citesc o carte folosită de vrăjitori. Fără să înțeleg ce făceam. Bineînțeles, după puțină vreme nu puteam să dorm, mă trezeam din somn și alergam

cc
ta
să
pe
ne
C
în
al
n
v
p
e
c
s
s
f
f

la pat la părinții mei, plângeam noaptea și în general mi se întâmplau lucruri demone, fără să înțeleg de ce. Diavolul avea putere asupra mea, pentru că nu spovedisem niciodată faptul că citisem cartea de vrăjitorie.

Și în armată practicam în continuare yoga, pentru că eram cu S. în continuare. S-a lipit de mine pentru că îi ofeream un sprijin psihologic și ne-am gândit și la căsătorie.

- *Cu copilul ei ce s-a întâmplat?*

- La început nu mă simpatiza, mă vedea ca un străin care încerca să-i fure mama. Până la urmă m-a iubit și îmi spunea chiar și tată. Aveam probleme cu ai mei, pentru că ea era cu mult mai mare decât mine, dar așteptau să vadă ce o să hotărască. În perioada aceea făceam multă yoga, călătoream cu ea, dădeam concerte și participam la diverse happenings - singur sau cu alți muzicieni. Cântam jazz, rock, până și muzică clasică.

- *Ce vă plăcea mai mult?*

- Îmi plăcea Flamenco. Pentru că voiam să merg în Spania și să mă ocup cu acest fel de muzică. După armată mi-am continuat studiile de masterat în muzică. Am găsit un profesor foarte bun. Îi plăteam mulți bani pentru că doream să fac

carieră internațională. Începeam să mă îngrijorez și să-mi fac gânduri pentru viitor, dacă să mă căsătoresc, dacă să am familie. Erau fete care îmi cereau să fim împreună și nu știam ce să fac.

Văzând S. toate acestea mi-a făcut un fel de vrăji chinezești, I Ching, care se practică cu trei de șase (6) și trei monede. Voiam să mă despart de ea, dar nu puteam.

- *Nu simțeai nimic rău?*

- Ba da. Voiam să mă despart de ea, dar nu puteam. Când plecam, ea practica acea magie chinezească. Plecam, și după trei-patru zile mă simțeam așa de îndrăgostit încât mă întorceam iar la ea. După două-trei săptămâni iarăși plecam și iarăși mă întorceam. Știu că era din cauza magiei, pentru că ea îmi zicea: „Știam că te întorci, pentru că așa scrie aici” și îmi arăta cartea I Ching. Eu nu înțelegeam atunci ce se întâmplă. Cu toate acestea, eu nu înțelegem ce vreau în viața mea, care este scopul vieții, nu voiam să trăiesc pentru totdeauna cu o singură femeie, voiam să mă cunosc pe mine însumi, să mă apropiu de Dumnezeu. Voiam să fiu liber. Într-o duminică - era luna decembrie...

- *În ce an?*

- În 1996. Era duminică. Eu încă nu mergeam la biserică, dar mă rugam și ceream de la Dumnezeu să-mi trimită un om care să-mi spună ce să fac, care este misiunea mea în această viață. După-amiază am sunat la părinții mei, ca să văd dacă sunt bine. Mi-au spus că sunt într-o excursie într-un sat, la niște prieteni foarte credincioși, și că la ei stătea domnul Iorgos pentru că venise să-l ajute pe duhovnic. El organiza o seară filantropică, pentru că voia să strângă bani ca să facă un azil pentru oameni săraci. I-au vorbit despre mine și despre căutările mele și el a cerut să ne întâlnim. A simțit că trebuie să ne întâlnim. Într-adevăr, în următoarea zi ne-am întâlnit la biserică și am vorbit despre Hristos, despre spovedanie, despre scopul vieții. După ce am discutat mult, l-am dus la casa părintească ca să vorbească cu părinții mei. De atunci, tatăl meu și-a schimbat modul de viață. Mama mea deja făcea asta - și acum înțeleg că datorită rugăciunilor ei m-am apropiat de Hristos. Seara ne-am dus la manifestarea filantropică, ca să ascultăm predica și să ajutăm cum puteam. Țin minte că tatăl meu îmi spune că se simțea acolo ca la biserică.

A avut loc atunci și un fel de tombolă. Cadoul cel mai important a fost o copie

mare a icoanei *Axion estin*. Din cauza mulțimii nu puteam să cumpăr și eu niște bilețele, așa că am plecat. Dar ceva mă împingea să cumpăr și până la urmă m-am întors și am reușit să cumpăr ultimele patru bilețele. Când le-am deschis am constatat că câștigasem icoana. Domnul Giorgos mi-a spus că acesta este un semn.

În următorul week-end am hotărât să-l caut pe domnul Giorgos la Lagonisi. Am pornit cu prietenul meu N. și, întrebând, l-am găsit. Acolo era și un preot foarte înduhovnicit, părintele S. După ce am mâncat, mi-a venit dorința să mă spovedesc. Ne-am dus cu părintele S. într-o bisericuță ridicată în curtea casei. Am făcut o spovedanie generală. M-am simțit ușurat și curat. Părintele mi-a cerut să stau în genunchi în mijlocul bisericii și, după ce mi-a citit ceva ce nu înțelegeam, m-a întrebat cu voce tare: „Vrei să devii ostaș al lui Hristos?” Eu m-am pierdut. Am simțit greutatea spirituală a întrebării și responsabilitatea ce izvorăște din ea și, fără să am o viață spirituală, am răspuns: „Da”. După aceea mi-a orânduit câte șiraguri de metanii să fac, câte mătănii și alte lucruri total necunoscute mie.

Eu nu știam să fac mătănii, nici rugăciunea lui Iisus, și îmi era rușine să întreb.

cc
ta
să
pe
ne
Cl
în
al
n
v
p
e
c
s
s
p
f

După ceva timp am înțeles că este canonul unui călugăr cu schimă mare. Bineînțeles, a treia zi am încetat să-mi fac canonul pentru că oboseam și pierdeam numărarea la metanii.

Ceea ce am înțeles eu era că acum, fiind un ostaș al lui Hristos, trebuie să duc oameni la biserică să se spovedească și să devină credincioși. Când am povestit aceasta la următorul meu duhovnic, mi-a zis: „Băiete, ostașul lui Hristos este călugărul!” Așa am început să îndemn pe oricine cunoșteam să se ducă la biserică, la spovedit. Atunci am făcut o excursie la Meteora cu prietenul meu N. Când ne-am întors, tatăl lui N. m-a amenințat că mă va omori, dacă nu-l las pe N. în pace. Atunci i-am spus că dacă familia mea și rudele mele află de amenințările lui, o să-l omoare ei. După aceasta nu m-a mai amenințat, dar tot insista să-l las pe N. în pace. Când eram student auzisem de unul Tulatos, care venera zeitățile antice. De la el auzisem prima dată că spovedania închide ușa demonilor și îți curăță sufletul. Dar nu spunea în față tot ce credea, ci vorbea despre măreția civilizației grecești.

Într-o zi eram la Atena și mi-am amintit de el și m-am hotărât să-l vizitez. Mi-am amintit că vorbea despre Antihrist,

despre 666 și despre sfârșitul lumii și, pentru că tema era în actualitate, am vrut să mă duc la el. Mi-am luat și un prieten muzician cu mine (acum este preot pe stil vechi) și ne-am dus. Am început să credem ceea ce spune. Din fericire pentru mine, în perioada aceea îl cunoscusem pe părintele S., duhovnicul meu, și, când i-am povestit ce învață Tulatos, mi-a zis că este eretic și să fug de el. Prietenul meu s-a lăsat greu convins, dar până la urmă a scăpat din capcana lui. Bine a fost că am aflat argumentele lor și modul cum să gândesc, ca să putem contrazice argumentele lor. Am simțit că misiunea mea era să vorbesc oamenilor despre spovedanie, despre împărtășanie, despre cum să ne pregătim de venirea Antihristului. Dar nu înțelesesem că întâi trebuia să lucrez cu mine însumi și abia după aceea cu ceilalți.

Problema mea era că aveam o neînțelegere cu duhovnicul meu în privința buletinelor cu cip. Voiam un răspuns ferm. „Să le luăm sau nu?” Părintele L. nu-mi răspundea, ci spunea să așteptăm să vedem ce poziție va lua Biserica și că sunt fanatic. Și cine este Biserica? Biserica este Hristos, Sfinții Apostoli, Sfinții Părinți și Sinoadele Ecumenice și nu niște pseudo-păstori care nu cunosc Evanghelia și vor să facem ce

cc
ta
să
pe
ne
Ci
în
al
n
v
p
e
c
s
s
p
f

spun ei. „Și dacă chiar un înger vă învață altceva, spune Sf. Apostol Pavel - să fie a-natema”. Eu așteptam un răspuns și nu-l primeam. Așa că am început să caut un duhovnic. Ceva îmi spunea foarte intens că acest om este undeva lângă mine.

- *Era în mintea d-voastră sau sim-teați?*

- O simțeam, n-o auzeam. Lângă casa mea, la 3 km, era metocul unei mănăstiri din Sfântul Munte Athos. Într-o duminică, cineva mi-a vorbit despre ieromonahul de acolo că este un om foarte înduhovnicit. În acea zi, după Sfânta Liturghie, plecând, am auzit de la megafoane că nu trebuie să luăm buletinele cu 666 și că trăim în epoca Antihristului și trebuie să ajungem martiri. Când am auzit, m-am entuziasmat pentru că niciun preot nu vorbea despre aceasta, cu atât mai mult la megafon. M-am dus cu un prieten (cel al cărui tată mă amenința că mă omoară pentru că îl duceam la biserică și îi era frică să nu devină călugăr) ca să-l căutăm.

Când ne-a văzut, într-o după-amiază (aceasta ne-a spus-o după mulți ani) s-a gândit: „Iată doi băieți buni de călugări!” Eu nu știam că mama mea se spovedea la el. Și a ajutat-o foarte mult la niște probleme, cum a ajutat mulți oameni. Ne-a pri-

mit și am vorbit cu el mult. I-au plăcut că-utările noastre duhovnicești și atunci i-am cerut să mă spovedesc. Nimeni nu s-a comportat cu atâta dragoste și înțelegere ca gheronda acesta. Am cerut să devină duhovnicul meu.

- *Atunci gheronda trăia în Muntele Athos?*

- Nu, trăia la metoc. Împreună cu el m-am dus prima dată la Muntele Athos. Era pe 19 noiembrie pe calendarul vechi. Atunci am primit primul atac demonic în Muntele Athos. Prima zi, totul era bine. A doua zi nu puteam să stau, voiam să mă întorc acasă. Simțeam o depresie și voiam să mă întorc la fata aceea, S., care făcea yoga. Ea, de departe, făcea vrăji și eu nu știam ce se întâmpla.

- *Nu ați întrerupt legătura cu fata aceea?*

- Nu, cu toate că încercam, nu reușisem să mă rup de tot și ea încerca și mai mult să mă tragă la ea. Am uitat să spun că ea era catolică și că atunci când eram la armată am dat un concert la o biserică catolică - cum dau ei concerte în biserică. Acolo am cunoscut un călugăr franciscan, un băiat foarte bun, cu care am devenit prieten. Îl plăceam foarte mult și îmi dăduse voie să merg la biserică ca să fac repetiții,

pentru că biserica avea acustică foarte bună. Într-o zi mi-a cerut să-l ajut la o liturghie catolică la o închisoare. Nu știam atunci că e interzis să te rogi împreună cu ereticii și că aceasta este erezia ecumenismului, ceea ce înseamnă că ești afară de Biserică și că îți pierzi mântuirea. El voia în timpul missei să acopăr câteva momente de liniște cu muzica mea. El mă auzise când improvizam muzică și i-a plăcut. Voia să fac același lucru în momentele care se *acopereau* de obicei prin orga lor. Am făcut acest lucru de mai multe ori, fără să știu că nu-i bine. Până într-o zi m-a invitat să mănânc ostia.

- *Și nu știați că asta nu este bine?*

- Nu, nu cunoșteam că este foarte rău pentru un ortodox. Credeam că n-avem diferențe și că diferențele sunt cauzate din egoism și mă gândeam că e aceeași cu sfânta împărtășanie a noastră. Într-un moment dat l-am întrebat de ce nu se unesc cu ortodocșii și mi-a răspuns: „Știi, avem ceva diferențe pe care de mult încearcă să le rezolve, dar nu e prea ușor” Și atunci i-am răspuns: „De ce nu este ușor? Să stea la o masă cu sinceritate și dragoste ca să vadă cine are dreptatea de partea sa, să-și accepte greșelile și să se facă unirea...”

Parcă vorbea un ecumenist fanatic! El mi-a zis că nu este ușor și am răspuns: „Părinte, este simplu. Dacă sunt oameni buni și vor adevărul, să-l caute, să-l găsească și să se facă unirea!” Bineînțeles, când l-am cunoscut pe gheronda, mi-a explicat ce este ecumenismul, că papistașii sunt eretici și că ei trebuie să se pocăiască și să se întoarcă la Biserica lui Hristos, la Biserica Ortodoxă...

- *Rămăsesem la vizita la Muntele Athos.*

- Da, a doua zi voiam să plec, nu puteam să stau, mă simțeam ca într-o închisoare și o depresie îmi apăsa sufletul. Am avut dorința să telefonez la fata aceea, cum am și făcut și, cu toate că înainte îi spuseseam că vreau să ne despărțim, eu am cerut-o în căsătorie!

Până la urmă gheronda m-a ajutat să termin relația cu ea. În afară de faptul că era o mare diferență de vârstă între noi și făcea yoga, era și papistașă și nu este posibilă o căsătorie între un ortodox și o papistașă. I-am propus să devină ortodoxă, dar n-a acceptat. Numai când a văzut că mă pierde, mi-a spus: „Dacă devin ortodoxă, te căsătorești cu mine?”

Atunci i-am răspuns: „Ortodoxă trebuie să devii ca să-ți mântuiești sufletul,

cc
ta
să
pe
no
C
în
al
n
v
p
e
c
s
s
f
f

nu pentru mine.” Bineînțeles, gheronda mi-a explicat că yoga este ceva satanic, că face parte dintr-o religie satanică. Mai târziu și eu însumi mi-am dat seama că nu este o simplă și nevinovată metodă de relaxare, nu e un mod ca să alungi stresul, nu e o metodă de îmbunătățire a sănătății, ci doar un studiu premergător al gândirii hinduiste, care este legată de învățătura anticreștină a reîncarnării. Cuvântul yoga provine de la sanskritul yug ce înseamnă „unire” și absorbirea omului în Absolutul impersonal panteist al hinduismului și al religiilor orientale.

La diferite școli yoga constatăm dependența directă a discipolilor de guru, care-i conduce și le schimbă numele lor ortodox. Acesta nu este un refuz al lui Hristos? În viața spirituală totul este pătruns de un duh. Acest duh este sau Duhul Sfânt sau duhul înșelării diavolului. Și, bineînțeles, în yoga există duhul demonic. Diferitele tehnici ale yogăi nu au legătură cu știința, ci cu unele forme de magie. Practica yoga ascunde pericole trupești și sufletești. New Age-ul, care urăște și luptă împotriva Bisericii cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, ne vorbește despre yoga, ca să înșele oamenii, cum că toate religiile sunt la fel. Biserica trebuie să-i învețe pe tineri

cum să se opună ideilor New Age-ului, să participe la viața liturgică din parohie și să aibă strânse legături cu mănăstirile ortodoxe, care sunt plămânii spirituali ai ortodoxiei, și să cunoască spiritualitatea și asceza ortodoxă.

- *Yoga, în afară de faptul că e incompatibilă cu învățătura și cu dogmele credinței noastre, este refuzul credinței ortodoxe și o blasfemie împotriva Sfântului Duh.*

- Motivul pentru care m-a ținut și nu m-a lăsat Dumnezeu să mă pierd în cărările periculoase pe care umblam a fost faptul că, cu toate că am fost un spirit neliniștit, aveam un principiu: să-L mărturisesc ca singur Dumnezeu adevărat pe Domnul nostru Iisus Hristos. Pur și simplu m-am entuziasmat atunci de reclama ce se făcea despre yoga, că poți să-ți deschizi centrul energetic și să devii un om iluminat. Eu nu înțelegeam că toate astea conțineau un egoism diavolesc și că era ceva cu totul opus smereniei lui Hristos.

- *Ați avut prin yoga anumite experiențe deosebite?*

- Singurul lucru pe care-l reușisem a fost că învățasem pe de rost toate filosofii orientale și teozofice, ca să pot închide gura celor ce nu lucrau duhovnicește, și să

obțin un mare egoism, cum de obicei se întâmplă cu cei ce se ocupă cu asemenea lucruri. Am avut cunoștințele potrivite ca să pot spune cuiva cum să facă călătorii astrale, și unii făceau. Eu, din fericire, n-am reușit să fac, cu toate că eram foarte aproape. Fratele meu, care a făcut astfel de lucruri, mi-a zis că a simțit foarte mare frică. Când am oprit de tot yoga și am început să mă spovedesc la gheronda S., au început atacurile demonice, nu numai când dormeam, ci și când eram treaz. Îi vedeam pe demoni cum veneau spre mine, dar nu puteau să-mi facă nimic.

- *Vă însemnați în momentele respective cu semnul crucii sau făceați altceva?*

- Nu puteam să mă mișc, spuneam rugăciunea lui Iisus și mă rugam. Asta se întâmpla des. Odată m-am trezit speriat și pe lângă capul meu se afla un cap negru și plin de cucuie care mugea foarte urât. Gheronda îmi citea rugăciuni și îmi citea exorcismele, ca să plece lucrurile astea urâte. După ce l-am cunoscut pe gheronda și ne-am întors de la Muntele Athos, mergeam în fiecare zi la mănăstire și am început să citesc cu gheronda Everghetinosul, Patericul și pe Sfinții Părinți ai Bisericii noastre. Ne vorbea despre monahism, despre asceza spirituală, ce trebuie să facă un

creștin ortodox, despre ecumenism, despre eretici și discutam despre acestea împreună cu alți creștini. Așa am început să înțeleg ce luptă spirituală are un creștin de purtat și mai ales monahul, și cum să se protejeze de erezii și diversele rătăcirii.

La patru luni după ce l-am cunoscut pe gheronda, mi-a spus că nu pot să am viață spirituală și s-o văd și pe fata aceea, sau una sau alta. Cu greu și cu ajutorul lui am încetat de a o mai vedea. După trei luni m-au făcut rasofor. Gheronda voia să mă trimită la Muntele Athos, dar vedea că fără ajutorul lui nu pot rezista nicio zi. Din partea cealaltă, să stau în lume era greu pentru mine pentru că trecutul meu mă urmărea. Și atunci s-a întâmplat următorul lucru minunat. Gheronda se ruga de mult timp să se întoarcă în Sfântul Munte, pentru că obosise afară în lume. După patru luni de când eram rasofor, l-au chemat să se întoarcă înapoi la Sfântul Munte. Așa că am plecat împreună cu gheronda la Muntele Athos, un an după ce l-am cunoscut, fără să am idee ce este monahismul (aproape nu știam Crezul).

- *Ați mers ca să vedeți cum este sau ați mers hotărât ca să rămâneți?*

- Am venit hotărât (după puțină omenescă) ca să stau pentru toată viața.

- Bineînțeles că aici era mâna lui Dumnezeu și nu puterile mele. Înainte ca să-l cunosc pe gheronda am cunoscut un inginer cu mult mai mare în vârstă ca mine care a fost adept al lui Carlos Castanedas. Purtam cu el discuții filosofice și ne-am împrietenit. Mergeam acasă la el și eram ca un membru al familiei lui. Odată mi-a cerut să neg că Hristos este Dumnezeu și să spun că a devenit Dumnezeu. Eu, fără să știu multă teologie, totuși nu acceptam așa ceva. Odată insistă, cu amabilitate, să neg că Hristos este Dumnezeu. Atunci i-am spus că nu vreau să mai discut despre aceasta. În noaptea aceea, când m-am culcat, am avut un vis: eram într-o livadă, despărțită în două de un râu. Într-o parte eram eu și în partea cealaltă era un om înalt, slab, cu barba scurtă. Uităndu-mă la el, ceva nu-mi plăcea în chipul lui, nu știu de ce. Deodată, fără să vreau, am început să strig, arătându-l cu degetul: „Ești iubi-rea!”. Spuneam asta tare și în mod continuu. El mi-a răspuns că „și tu ai harisma aceasta”. Când m-am trezit, eram așa de bucuros că am început să alerg în jurul casei mele!

Bine că nu m-a văzut nimeni pentru că ar fi crezut că am înnebunit. Bucuria aceasta a ținut patru zile. Când, după mulți

ani i-am spus lui gheronda acest vis, mi-a răspuns: „Dacă îți zic ceva despre asta, te vei mândri că ești ceva fără să fii!” Atunci m-am asigurat că era Hristos. Știu că nu trebuie să credem în vise, dar dacă este ceva special, putem să ne sfătuim cu un duhovnic experimentat, ca să poată distinge ce este de la Hristos și ce de la diavol.

Gheronda m-a ajutat să scap și de rătăcirea venerării celor doisprezece zei ai Olimpului. Eu urmăream cuvântările lui Tulasos, care mă influențase. Credeam că Vechiul Testament nu este inspirat de Dumnezeu - pentru că este scris de evrei. Gheronda m-a ajutat să înțeleg rătăcirile lor și să scap de capcana aceasta. Măcar acum, cunoscând din interior yoga și păgânismul venerării celor doisprezece zei, pot să îi conving pe oameni, cu ajutorul lui Dumnezeu, ce mari rătăcirii se ascund acolo.

- *Cu muzica ce ați făcut?*

- Am continuat lecțiile și studiile de masterat. Dar, încet-încet nu mă mai interesa. Îmi spuneau că-mi dau o funcție la bugetari. Eu am respins-o. Atunci era vorba despre buletinele electronice și eu nu voiam să iau. Când l-am cunoscut pe gheronda, totul a decurs foarte repede. Fără ajutorul lui gheronda nici nu m-aș fi gândit prima dată. Gheronda îmi spunea că,

- dacă i-aș fi văzut cu ochii sufletului pe demonii care mă atacau, m-aș fi speriat. M-au atacat demonii pentru mulți ani. Mai ales în primul an tot voiam să plec și să mă căsătoresc cu fata care îmi făcea vrăji. Dacă nu-l aveam pe gheronda, nu cred că aș fi stat la mănăstire. Țin minte că cerusem de la Domnul ca atunci când vin în mănăstire să fiu ispitit cât El permitea și să mă sprijine ca să nu mă întorc în lume. Am avut atunci o stare de depresie. Tot voiam să mă întorc acasă. Mă spovedeam la gheronda de două ori pe zi. Îmi citea rugăciuni și exorcisme. Simțeam cum capul meu arde. Când termina rugăciunile, se oprea și arderea. Cel mai rău era că nu credeam, nu puteam să cred că era la mijloc ceva demonic, ci credeam că îmi lipsește viața de dinainte. Dar gheronda îmi arăta că demonul nu voia să rămân la mănăstire. Îi dădusem și eu drepturi prin practicarea yogăi, prin citirea cărții tibetane a morților și prin cărările periculoase pe care mergeam și din care m-a scăpat Dumnezeu ca să nu-mi pierd mințile. Acum toată energia demonică absorbită ieșea - dar m-a ținut, în această perioadă grea, gheronda.

Această încercare m-a ajutat să văd că toate, în afara ortodoxiei noastre, sunt

rătăcirii ale diavolului și duc oamenii spre pierzanie. Toate rătăcirile sunt bine camuflate, ca să-și facă diavolul treaba mai ușor. De pildă, dacă spui cuiva că yoga este satanică, îți răspunde că este pur și simplu gimnastică. Când mulți oameni vin să discutăm despre aceste teme, știu ce să le zic și ei acceptă pentru că eu am trăit aceste lucruri.

Starea de depresie a ținut peste cinci ani. Bineînțeles, pe an ce trecea, situația se îmbunătățea. După acești cinci ani nici nu voiam să discut și să-mi amintesc de situația în care fusesem mai înainte. Încă și acum nici nu vreau să mă gândesc.

Oamenii care fac yoga trebuie să înțeleagă că fără un duhovnic este greu și îți pierzi mințile. Dacă cineva oprește yoga și vrea să se întoarcă la ortodoxie trebuie neapărat să fie sub conducerea unui duhovnic iscusit. Trebuie tot timpul să-ți spovedești gândurile ca să poți închide ușile pe care i le-ai deschis diavolului. Și trebuie să asculți de duhovnic, pentru că diavolul va vrea neapărat să te întorci la el. Bineînțeles, și duhovnicul trebuie să fie iscusit, ca să te poți apăra de atacurile diavolului și să fii cât e posibil pe lângă el. Când spunem „duhovnic” se înțelege nu numai un

om la care să te spovedești, dar un om care-L iubește pe Hristos și pe semenul lui.

Bineînțeles meșteșugul celui rău este să nu poți înțelege că războiul provine de la el, să te convingă că n-ai făcut ceva rău. Dar ce nu este rău nu înseamnă că este neapărat bun.

Poate ceva pare nevinovat, dar să fie plin de venin. Și precum într-un pahar de apă dacă pui o picătură de otravă nu poți să o bei, așa se întâmplă și cu viața spirituală. Crezi că nu faci ceva rău prin yoga, dar tu de fapt te închini satanei. Noi ca și creștini avem responsabilitatea să înțelegem care sunt rătăcirile și capcanele și să ne protejăm sufletul de ele. Faptul că nu cunoșteai nu înseamnă că nu ești responsabil.

În Pateric vedem cazuri când monahii s-au demonizat pentru că s-au închinat diavolului transformat în înger de lumină sau în sfânt sau au luat chiar chipul Domnului. Hristos, în Evanghelie, spune că „alt păstor în afară de Mine, oamenii nu urmează”. În altă parte ne atenționează să nu ne înșelăm. Să distingem duhurile. După Sfântul Apostol Pavel, războiul este duhovnicesc. În război nu există amabilități. Vrăjmașul încearcă prin orice mijloc să o-

moare sufletele noastre. Sau va învinge sau va fi învins.

Când faci yoga sau orice altceva, devii parte a acestei filosofii sau religii sau a oricărui altceva. Așa că devii străin de Hristos pentru că, cum am spus și înainte, numai în Ortodoxie există harul Sfântului Duh care îl sfințește pe om. Și aceasta duhovnicul trebuie tot timpul s-o amintească credincioșilor și să-i întărească și să-i învețe să scape de rătăcirile. Fiecare creștin trebuie să cunoască aceasta.

O altă temă la care m-a ajutat gheronda era zelotismul. Pe lângă casa mea stătea un unchi de-al meu care ținea calendarul vechi. Când a văzut că am început să merg la biserică încerca să mă atragă la ei. Discutând, începuse să mă convingă că la calendarul nou tainele nu sunt valabile și numai la calendarul vechi există mântuire. I-am spus lui gheronda. Gheronda știa bine tema. El, înainte fusese zelot, ținea calendarul vechi. Făcea parte din gruparea mateită, dar s-a întors la calendarul nou pentru că credea că și acolo există mântuire. Mi-a cerut să vorbească cu unchiul meu și eu să stau să ascult ce spune. Într-adevăr am mers la mănăstire împreună cu unchiul meu și am discutat. Până la urmă un-

chiul meu cu familia lui s-au întors la calendarul nou.

- *Ce i-a zis gheronda?*

- Multe, dar cele mai importante lucruri sunt că în 1924 toți episcopii din Grecia au trecut pe calendarul nou și în 1933 câțiva dintre ei s-au întors la calendarul vechi. „Deci cum spuneți că aveți taine valabile?” Și că niciun episcop n-a condamnat concret calendarul nou. Noi, ca aghioriți, cunoaștem că cel vechi este calendarul corect, și că trebuie corectate unele lucruri la un moment dat, pentru că nu poate un patriarh, în cazul nostru Meletie Metaxakis, să schimbe calendarul pentru că cineva l-a impus, dar nu putem să facem o Biserică nouă. Mulți creștini de stil vechi spun că pe calendarul nou tainele sunt valabile... I-a mai spus și multe alte lucruri amănunțit, așa că în loc să merg eu la vechiul calendar, a mers unchiul meu la calendarul nou.

Înainte de a-l duce pe unchiul meu la mănăstire m-am întâlnit cu un preot care avea nevoie să-l duc undeva cu mașina pentru o treabă personală. În drum m-am rugat lui Dumnezeu să-mi arate care este calea corectă, pentru că nu voiam să-mi pierd sufletul. Adevărul este că începusem să am îndoieli dacă sunt valabile tainele pe

calendarul nou. Când ne-am întors la biserică lui, mi-a cerut să mergem înăuntru în biserică, pentru că voia să mă răsplătească pentru ajutorul oferit. Eu am refuzat să primesc orice, dar el insista să-mi ofere ceva spiritual. Așa că am intrat în Sfântul Altar și-mi arăta diferitele sfinte vase. Când am ajuns la Sfânta Masă, mi-a arătat chivotul și pâinea sfințită care se scoate Joia Mare pentru cazurile urgente. Când a scos pâinea sfințită m-a șocat, pentru că strălucea ca aurul. L-am întrebat de cât timp o are acolo și mi-a răspuns din Joia Mare (de aproape un an). Atunci m-am convins că și calendarul nou are taine și că nu putea o bucată de pâine să nu mucegăiască și să strălucească ca aurul fără harul Sfântului Duh. Imediat i-am spus această întâmplare unchiului meu și nu știa ce să răspundă. După asta ne-am dus la gheronda.

- *Părinții dumneavoastră cum au reacționat când ați plecat la mănăstire?*

- Mama mea, cu toate că era supărată, n-a reacționat, pentru că îi explicasem că cine nu-și lasă copilul să devină monah este împotriva lui Hristos. Aceasta a speriat-o, pentru că era o femeie evlavioasă. Cu tata era mai greu, pentru că îl mai ajutam la treburi, eram sprijinul lui. A avut o cădere în depresie, dar l-a ajutat un monah

care venise din Peloponez și se instalase într-o mică mănăstire lângă casa mea. Au început părinții mei să meargă la el și mult i-a ajutat să înțeleagă ce este monahismul. Așa de mult i-a ajutat că după trei ani mi-au spus că ar dori să se facă și sora mea maică! De atunci au început să trăiască duhovnicește.

- *Cum ați devenit monah?*

- De obicei, când cineva devine monah are o bucurie imensă, pentru că se afierosește lui Dumnezeu; de fapt este o „nuntă” între Hristos și sufletul monahului. Pentru că taina monahismului este imensă. La mine era exact invers. În timpul tunderii în monahism simțeam în interiorul meu o voce care îmi spunea: „Nu te voi lăsa în pace, vei avea război, nu vei reuși nimic” - și nu era ceva care izvoră din imaginația mea. După tundere, acest lucru continua neîncetat, așa că am prins curaj și am întrebat un bătrân monah: „Părinte, diavolul mă ispitește și-mi dă gânduri că nu voi reuși nimic, că voi pleca de la mănăstire...”. Atunci, foarte calm, mi-a răspuns: „Nu te îngrijora. El încearcă să te sperie, nu poate să-ți facă nimic. Nu ne lăsa Hristos. Diavolul își face treaba lui și tu vezi de treaba ta!”. Asta a fost. Când mi-a

zis aceste cuvinte, vocea a încetat și m-am calmat.

Prima carte pe care mi-a dat-o gheronda s-o citesc a fost „Pelerinul rus”, în care se vorbește despre rugăciunea lui Iisus, și mă învăța încet-încet cum să mă rog și care este importanța rugăciunii în viața noastră. Așa că, citind diverse cărți și discutând cu gheronda - și cu ajutorul lui Dumnezeu - mi-a venit dorința să mă afierosesc lui Dumnezeu, să plec din lume, pentru că toate mi se păreau zadarnice și sufletul meu nu era satisfăcut de nimic. Mă gândeam că numai sufletul și faptele noastre și Dumnezeu, bineînțeles, sunt veșnice.

Când am mers la mănăstire am înfruntat multe greutăți. Dar am primit și ajutorul dumnezeiesc. Îmi amintesc odată, când eram rasofor, un părinte mi-a dat două găleți pline de apă ca să le duc la o distanță mare. Când le-am ridicat, mi-am dat seama că sunt foarte grele și era greu să le car. La jumătatea drumului am început să le simt mai ușoare până ce, ajungând la capătul drumului, nici nu le mai simțeam greutatea. Aceasta m-a ajutat să înțeleg că la început voi avea greutăți - pentru că orice început este greu -, dar, cu ajutorul lui

Dumnezeu lupta va deveni mai ușoară. Dar totdeauna, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Lupta monahului este o luptă interioară cu patimile. Bineînțeles, așa trebuie să se întâmple cu fiecare creștin, dar acesta este și motivul pentru care monahul pleacă din lume și I se dăruiește lui Dumnezeu.

Dacă citim la Sfinții Părinți, vedem că în fiecare zi puneau un nou început ca să se lupte cu patimile lor – ei, care ajunseseră la desăvârșire. Ce să zicem noi, care la niciun gând bun de-al lor nu putem ajunge? Chiar dacă trăim în epoca Antihristului și nu putem ajunge la măsura Sfinților Părinți, trebuie totdeauna să ne luptăm, aducându-I mulțumire lui Dumnezeu, cu smerenie, recunoscându-ne slăbiciunile noastre și înțelegând că mântuirea nu este vreo ispravă de-a noastră, ci un dar al Preabunului Dumnezeu. Eu mă simt dator în fața lui Dumnezeu pentru că mi-a trimis un bun povătuitor duhovnicesc, care mă ajută să înțeleg cum stau lucrurile.

Monahul trebuie să se lupte pe trei fronturi. Primul este lupta noastră personală cu patimile și slăbiciunile noastre. Al doilea este aproapele nostru - pentru că cei care vizitează mănăstirile vor ajutor de la monahi, vor să ia putere, să ia exemplul

bun și răspunsuri la problemele lor personale și nu numai. Al treilea este credința. Credința este în pericol pentru că trăim zilele Antihristului și se pregătește venirea lui mai ales prin erezii - dintre care cea mai periculoasă este ecumenismul, care cu toate că este un copac în pădurea numită Antihrist, totuși este cea mai mare erezie care a apărut în Biserică vreodată. Între celelalte rătăcirii fiind iluminati, masoneria, religiile orientale, ereziile așa-zis creștine - cum este papismul, protestantismul, iehovismul, sau satanismul, diferitele grupări parareligioase, yoga, cristaloterapia, ayurveda, Reiki, Shiatsu, Feng Shui.

Antihristul se va folosi de ecumenism ca să facă o religie mondială. Noi, monahii, avându-i în frunte pe episcopii care și ei provin din monahism, trebuie să ne opunem atât ecumeniștilor, cât și ortodocșilor care au opinii eretice. Și asta pentru că cele trei fronturi de care am vorbit mai înainte au caracter soteriologic. Primul pentru că este în legătură cu noi, al doilea pentru că îi ajutam pe semenii noștri și îndeplinim porunca Domnului care spune: „Iubește-l pe semenul tău ca pe tine însuși” și al treilea pentru că, rămânând în Biserică și mărturisind credința adevărată, ne apropiem de mântuire. În afara Biseri-

cii nu există mântuire. Ecumeniștii nu numai că n-o să intre în împărăția cerurilor, dar prin învățătura lor îi exclud și pe cei care urmează învățăturile lor. Singura cale de mântuire a oamenilor este credința în Sfânta Treime, în învățătura Mântuitorului și în Sfânta Biserică. Toate celelalte credințe care nu-L mărturisesc pe Hristos sunt opere ale diavolului și făcături omenești care îi înșeală pe oameni și îi duc la pierzanie. De aceea, Sfântul Cosma Etolul ne spune că toate credințele sunt minci-noase, sunt ale diavolului. Numai credința ortodocșilor este sfântă și adevărată. De aceea Biserica întemeiată de Hristos acum două mii de ani și condusă de Sfântul Duh a rămas neclintită în adevărul propovăduit de Hristos, predanisit de apostoli și păstrat de Sfinții Părinți.

Suntem în siguranță numai când îi urmăm pe Sfinții Părinți și nu mutăm hotărârile puse de ei. De aceea primim ceea ce ei au primit și condamnăm ceea ce ei condamnă și trebuie să nu avem comuniune cu cei ce aduc inovații în credință. Cei ce vorbesc despre dragoste ar trebui să arate că singura cale de mântuire este ortodoxia. Bineînțeles, ca și creștini ortodocși trebuie ca viața noastră să fie corectă și să luptăm pentru mântuirea noastră - pentru că din-

tre noi se vor mântui doar cei ce se luptă cu râvnă. Aceasta este valabil pentru toți, și pentru monahi și pentru mireni și pentru episcopi și pentru preoți, pentru că Evanghelia este comună pentru toți. Episcopii trebuie să știe că poziția lor este una de slujire. Sunt slujitorii lui Hristos și ai poporului. Ei slujesc poporului. Gesturile prin care se arată ca fiind autoritari sunt greșite. Hristos în Evanghelie nu îi interzice cuiva să fie primul. Dar cine vrea să fie primul trebuie să fie slujitorul celorlalți.

Dacă tot spun episcopii că ei sunt chip al lui Hristos (cum și sunt) trebuie să-L imite pe Hristos și pe Sfinții Apostoli și să spele picioarele credincioșilor, adică să slujească poporul și să se jertfească pentru el, dacă va fi nevoie, precum a făcut Hristos, Sfinții Apostoli și toți sfinții episcopi. Să imite viața lor și nu numai să zică că sunt urmașii apostolilor, ci să și urmeze viața lor. Pe Sfinții Apostoli i-au batjocorit, i-au bătut, i-au lovit cu pietre, precum și pe Sfinții Ioan Gură de Aur, Vasile, Grigorie, Fotie, Marcu, Palama, Atanasie. Toți sunt mari stâlpi ai Ortodoxiei. Cine pătimește astăzi așa ceva pentru credință? Care episcop, care preot, care monah, care mirean? Trăim un creștinism nepericulos.

Dar să nu vrem să fim noi creștini privilegiați în fața milioanei frați de-ai noștri care au primit mucenicia. Întâi de toate episcopii trebuie să-i alunge pe lupi din turma lor, adică pe ereticii care duc turma lui Hristos la pierzanie. Pentru acest motiv protestăm nu numai în fața patriarhului Bartolomeu, dar și în fața oricui urmează ecumenismul - și nu pentru că nu îi simpatizăm.

Fii ai Bisericii suntem și noi. Dar pentru că noi vrem să fim fii credincioși și să rămânem în Biserică dând mărturia cea bună (numai în Biserică există mântuire) cerem de la ei cuvântul adevărului și dacă nu vor pot să se ducă să se facă papistași sau protestanți sau să se ducă unde vor și să-i lase pe ortodocși să mărturisească cuvântul adevărului. Dar dacă vrei să fii episcop, sau simplu creștin ortodox, trebuie să aperi dogmele Bisericii. Și dacă va fi cazul, atunci ierarhul să primească mucenicia și să sufere - și nu numai să-i pupe credincioșii mâinile și să facă metanii. Acestea sunt înșelări papistășești. Dar și poporul este responsabil, pentru că trebuie să-i atenționeze pe episcopi. Poporul trebuie să fie slujit de episcopi, nu să i se slujească. Deci, când episcopii nu își fac datoria, poporul trebuie să-i atenționeze.

Vedem în societatea noastră (Grecia) că se dau jos icoanele din școli și clădirile publice și nimeni nu vorbește. Dacă ne aflăm în perioada iconoclaștilor, primii dintre toți, episcopii și-ar fi vărsat sângele ca să rămână icoanele la locul lor. Nimeni nu reacționează. Vor să scoată crucea din steagul nostru și nimeni nu vorbește. Vor să pună 666 în buletinele noastre și ne spun că nu contează. Ne vom implanta cipul în mână și ne vor spune: „Nu contează, faceți ascultare Bisericii. E de ajuns să vă spovediți, să vă împărtășiți și (cel mai important) să ne ascultați pe noi”.

Și pe noi, cei care reacționăm, ne caracterizează ca fiind fanatici, nebuni și talibani. Și asta ne-o spun nu numai politicienii, stareții, episcopii, ci și unii monahi. Și ce se înțelege prin ascultarea în Biserică pe care o cer? Ce este Biserica? Nu cumva aceia dintre episcopi care nu mărturisesc cuvântul adevărului? Biserica este însuși Hristos, trupul sunt credincioșii, mireni, monahii și clerul - dar cei ce nu schimbă adevărurile credinței. Cel ce spune ceva diferit este în afara Bisericii, chiar dacă este patriarh. Înainte tuturor monahul are datoria să păstreze credința curată și neîntinată. Pentru aceasta am alcătuit și un text („Mărturisirea de credință împotriva ecu-

menismului”) care a ajuns și în România. Nu mai putem tăcea. Astăzi credința noastră este persecutată și cine tace își refuză credința. Astăzi credința noastră este persecutată de unii episcopi ecumeniști. Bineînțeles, îndatorirea de a atenționa clerul o are poporul.

Ar fi bine să nu existe această problemă și să ne ocupăm numai de sinele nostru și cum să-l corectăm. Oricât porți tu o luptă duhovnicească, dacă n-ai credință corectă nu te mântuiești. Când lupti duhovnicește trebuie să fii atent și la credința ta, să fie ortodoxă. Când nu lupti duhovnicește și ești căldicel, atunci nu te interesează nici credința. Acestea două merg împreună.

Monahul se interesează și se roagă în mod special pentru semenii. În afară de lupta personală și antieretică trebuie să vorbească cu cei care îi cer ajutorul și să-i ajute prin rugăciune. De multe ori trebuie să afierosim ore întregi discutând cu oamenii care ne cer ajutorul. Și, cu toată că monahul încearcă să-și dezrădăcineze patimile, de multe ori se află în situația de a se ocupa mai mult de ceilalți. De câte ori nu vin oameni cu probleme, care caută o îmbrățișare spirituală, ca să se odihnească, ca să găsească rezolvare la problemele lor,

să ia putere ca să-și continue viața. Monahul trebuie să fie gata să dea totul acestor oameni, ca să îndeplinească Evangelia Dragostei. Cel mai important este să nu încercăm să ieșim noi (monahii) la iveală, ci să ne îndreptăm spre oameni și să-i conducem spre Hristos, care este doctorul sufletelor și trupurilor. Mulți oameni au venit lângă Hristos și și-au schimbat viața.

Îmi spunea un monah că odată a venit la el un tată care avea o fetiță de nouă ani cu cancer. L-a obligat (pe monah) să vorbească la telefon cu soția bărbatului care era la spital cu copilul. El nu voia să vorbească. Ce să îi zică unei femei îndurerate? Când au vorbit, mama a zis: „Părinte, în acest spital L-am găsit pe Dumnezeu. Acum știu că copilul meu este în mâinile lui Dumnezeu. Numai vă rog să vă rugați pentru mine ca să-mi dea Dumnezeu putere ca să pot primi voia Domnului.” Monahul s-a mirat. Îmi spunea că până la urmă el era cel care a luat putere de la femeia aceea. Până la urmă, fetița, în mod minunat, s-a însănătoșit și acum trăiește normal. În tâmplări ca aceasta poți să auzi în toate schiturile și mănăstirile, numai că lumea nu le cunoaște. Mulți oameni își schimbă viața când vin la Muntele Athos.

- Cunoașteți și alte cazuri?

- Da, cu ajutorul lui Dumnezeu. Odată, când încă eram frate la mănăstire, ne-au vizitat trei persoane din Serres. Unul dintre ei avea duhovnic la noi la mănăstire. L-a adus cu el și pe fratele lui, care n-avea nicio legătură cu biserica, trăia în păcat și își înșela soția. Avea aduse cu el droguri. În general era în lumea lui. Fratele lui mi-a cerut să-l conving să se spovedească. Într-adevăr, am discutat cu el timp îndelungat. La urmă, după ce s-a spovedit, mi-a spus: „Eu de astăzi îmi schimb viața” - și mi-a dat drogurile pe care le adusesese cu el. I-am spus să le arunce el însuși, cum a și făcut. De atunci într-adevăr viața lui s-a schimbat. A devenit un familist corect, și-a adus băiatul la mănăstire și îi încuraja pe prietenii lui să se spovedească și să-L cunoască pe Hristos. Aceștia credeau că a înnebunit și de multe ori îl batjocoreau. Astfel de cazuri sunt multe la Muntele Athos. Sunt multe. Nu le țin minte pe toate. Dar fiecare monah, la fiecare mănăstire sau schit, întâlnește oameni și îi ajută duhovnicește. Oamenii vin la Muntele Athos ca să ceară ajutorul Maicii Domnului. Monahii sunt totdeauna pregătiți să dea sfaturi, dar mai ales să se roage pentru ei.

A venit cu puțin timp în urmă un soldat și m-a întrebat dacă îl țin minte. Am

încercat să-mi amintesc, dar nu puteam. Atunci mi-a zis că, cu unsprezece ani în urmă, discutaserăm și i-am spus atunci să citească Acatistul Maicii Domnului în fiecare zi și așa casa și familia lui vor fi binecuvântate. Într-adevăr, de atunci citea o dată sau de două ori pe zi Acatistul și totdeauna se gândea la ce discutaserăm. Toate acestea mi le-a zis plângând. A fost foarte emoționant. Eu nu făcusem nimic. Maica Domnului ne dă binecuvântarea și ajutorul ei. Noi îi spunem omului cum și de unde să ceară ajutor. Noi nu ne putem ajuta pe noi înșine, cum să-i ajutăm pe ceilalți? Harul lui Hristos ne ține și ne ajută.

La fel s-a întâmplat și cu un alt pelerin. A venit și el după mult timp la mănăstire și l-am auzit când citeam Pavecernița Mică că știa Acatistul Maicii Domnului - care i-a fost de mare folos. Într-adevăr, citind Acatistul Maicii Domnului mult har se revarsă asupra noastră. Așa se întâmplă și cu mulți alții.

- *Spuneți-mi și alte lucruri minunate sau despre părinți cu viață sfântă.*

- În Muntele Athos am avut fericirea să cunosc bătrâni din altă mănăstire sau din pustie. Cu răbdare ne sfătuiau și ne vorbeau despre viața duhovnicească. Ceea ce mi-a rămas de la ei este că nu trebuie

să-i tratăm preferențial pe ceilalți, dacă e monah, sau mirean, sau episcop, pentru că asta nu contează în fața lui Dumnezeu. Hristos S-a întrupat și S-a făcut om ca să mântuiască omul. N-a venit ca episcop sau ca rege pământesc, de aceea Evanghelia ne învață că cine e primul este ultimul și sluga tuturor. De aceea, dacă cineva crede că este ceva important pentru că este episcop sau monah, atunci se împotrivește Sfintei Evanghelii.

Un părinte care acum trăiește în pustiu s-a întâlnit cu un mare ascet și i-a zis: „Hristos ne iubește pe toți la fel, și pe cei păcătoși și pe sfinți. Distanța între un păcătos și un sfânt este zero pentru Dumnezeu”. Altfel judecă Dumnezeu și altfel noi.

Ceea ce spun toți este că trebuie să ne pregătim ca să trăim zilele Antihristului. Mulți gheronda - precum părintele Paisie și părintele Dionisie din Colciu, dar și alții din Muntele Athos dar și din afara lui au zis că generația noastră îl va vedea.

Îmi amintesc că un prieten de-al meu care acum este monah studia în Serbia. Odată a vrut să viziteze un gheronda vestit, care era nebun pentru Hristos. A încercat să-l găsească, dar el era plecat în pădure în perioada aceea. După o lună, în camera

lui, fiind împreună cu prietenii lui l-a vizitat acest gheronda. A dat tuturor câteva sfaturi și prietenii lui au întrebat dacă Nicolae (numele studentului) va deveni monah și a răspuns că nu. Cu puțin înainte de a pleca, i-a alungat pe toți și a rămas singur cu Nicolae. I-a zis: „Tu o să devii monah în Muntele Athos și o să trăiești ca să vezi îndeplinite profetiile Sfântului Nil!” După ce a devenit monah, l-a vizitat pe părintele Dionisie de la Calciu și, fără să-l cunoască, acela i-a zis: „Tu o să trăiești și o să-l vezi pe Antihrist!”.

Mulți zic că nu trebuie să vorbim despre Antihrist și despre când va veni, pentru că atunci îl uităm pe Hristos și speriem lumea. Dar nu sunt așa lucrurile.

- *Ce părere aveți despre actele electronice? Dar despre actele despre care se spune că vor conține numărul 666, numărul fiarei?*

Cardul cetățeanului este la fel cu cardul electronic pe care poporul grec a refuzat să-l ia în anii '80 din motive de credință și de conștiință religioasă.

În cardul respectiv vor fi încorporate AM (număr personal pentru impozite), AMKD (număr personal pentru sănătate), numărul de pașaport, carnetul de conducere și orice îi trebuie unui cetățean.

Microcipul încorporat în acest card prin noile tehnologii va da posibilitatea de urmărire a cetățenilor-posesori și toate datele vor fi trimise la BEAST, adică la supercalculatorul din Bruxelles, unde se strâng datele a milioane de oameni din toată planeta. Microcipul cu numărul 666 va fi semnul că toți cei ce primesc acest card vor fi subordonați Antihristului. Etapa următoare va fi implantarea cipului în mână sau pe frunte, cum a profetit și Sfântul Ioan Teologul în Apocalipsă. Bineînțeles că diferența între a fi 666 implantat și de a ține numărul în mână este mică. Diferența constă în faptul că în al doilea caz poți să te pocăiești.

Bunul Dumnezeu, din dragoste pentru om, ne-a descoperit tot ce se va întâmpla în ultimele zile, ca nu cumva să ne înșelăm și să luăm pecetea Antihristului pe noi. Este așa de clară mențiunea Apocalipsei despre pecetea Antihristului pe care o va primi omenirea necredincioasă, încât nu încap nicio îndoială. De aceea la metodele folosite de înaintemergătorii Antihristului reacționează nu numai ortodocșii, ci și catolicii și protestanții.

Sfântul Ioan Teologul spune în Apocalipsă (cap. 13): „Fiara care se ridică din mare defăimează pe Dumnezeu și dă răz-

boi sfinților. O altă fiară, proorocul mincinos, se ridică din pământ. Numele celei dintâi: 666”. Această profecie ne avertizează și ne explică pecetluirea Antihristului, numele Antihristului și numărul 666 sunt același lucru (Apoc. 13, 17), de ce sunt la fel de păcat și interzise pentru creștini.

Mulți creștini și-au îndreptat toată atenția la pecetluirea finală prin implantarea cipului la mână sau pe frunte și n-au înțeles și n-au luat în serios avertizarea Sfintei Scripturi că numărul 666 este echivalentă cu implantarea cipului. De asemenea n-au luat în serios faptul că lupta noastră în acest moment este îndreptată împotriva (numărul) numelui Antihristului - 666 - și că vom fi biruitori, cu harul lui Dumnezeu, pentru că cei biruitori din această luptă vor fi încununati de Dumnezeu (Apoc. 15, 1-5).

Bineînțeles, Antihristul în sine n-a venit încă, dar se acționează prin scârbosul număr 666 și instrumentele lui: iluminați, masoni, șefi de stat ale guvernelor în toată lumea până și înalți prelați bisericești și vor înainta din partea lui în pecetluirea mai întâi prin card și apoi prin cip. Pentru faptul că puterile întunericului pregătesc calea pentru venirea Antihristului încercând să impună numărul 666 și să facă

lumea să se obișnuiască cu el, nu există nicio îndoială. La început au pecetluit produsele, apoi animalele și acum cu mare îndrăzneală și forțat încearcă să facă aceasta la oameni, așa încât să fie clar că aparțin Antihristului în trup și în suflet. Puteau în sistemele de informatică (de calculatoare) să folosească un oarecare număr cu trei cifre, totuși oamenii New-Age-ului au ales numărul interzis pentru creștini: 666. Celor care reacționăm la 666 ni se spune ironic „oameni stranii”, „obsedați”, „talibani”. Din păcate, există și creștini care din cauză că umblă împreună cu ecumeniștii - care și ei pregătesc calea Antihristului - ne caracterizează ca „fanatici”, „minti înguste”, „rătăciți”. Există și creștini care nu vor să-și piardă confortul, care nu vor să jertfească ceva și sunt căldicei.

Avem totuși și noi dreptul să-i întrebăm pe toți aceștia: Cine sunt cei bizari și obsedați, noi care refuzăm un număr concret (666) interzis prin Apocalipsă, sau new-age-iștii care resping 899 de numere cu trei cifre și ne impun numărul 666 călcând astfel conștiința noastră religioasă. Noi, ca oameni liberi și cetățeni încercăm prin strângerea de semnături și prin proteste legale să amintim statului să respecte dreptul nostru de a avea viață personală,

libertate și să nu încalce conștiința noastră religioasă. Ca și creștini ortodocși, refuzăm să primim cardul electronic cu 666, pentru că conține numărul cu nume rău al Antihristului. Acceptarea numărului 666 și a numelui Antihristului înseamnă trădarea lui Hristos.

Pentru că 666 este simbolul puterilor întinericului, al organelor antihristice, al sataniștilor și este purtătorul întregii filosofii antihristice care exprimă apostazia de la Hristos. Cum pot eu să-L am pe Hristos pe umeri și pe diavolul sub brațe?

Apocalipsa avertizează că cei ce vor primi pecetluirea și numărul numelui Antihristului vor fi pedepsiți cu chinuri veșnice. De aceea, Sfinții Părinți ne avertizează și ne explică că oamenii vor ține pecetea Antihristului înainte ca el să apară (Sf. Chiril al Ierusalimului și Sf. Efrem Sirul). Sfântul Andrei și Sfântul Aretha al Cezaarei, vorbind despre anii apocaliptici, proorocesc lucruri cutremurătoare despre cardurile electronice satanice cu numărul 666 și mai ales despre cele ce vor fi primite în mod obligatoriu și care va purta și fotografia posesorului. Mai ales pecetluirea o numesc acești Sfinți Părinți *psifon endrivi* (P.G. 106, 340), adică avertizează că sata-na va da oamenilor ceva ca o mică plăcuță

(ca o carte de joc) prin care votau oamenii în acea perioadă, scriind pe ea (plăcută) numele dorit. Cuvântul *endriwi* înseamnă plăcuta ca o carte de joc, exact cum arată astăzi cardul electronic satanic cu 666, care peste puțin timp va deveni cardul electronic al cetățeanului.

La Evanghelia după Ioan, la 10, 3-5 spune: „Și a strigat cu glas puternic, precum răcnește leul. Iar când a strigat, cele șapte tunete au slobozit glasurile lor. Și când au vorbit cele șapte tunete, voiam să scriu, dar am auzit o voce care zicea din cer: Pecetluiește cele ce au spus cele șapte tunete, și nu le scrie. Iar îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă către cer...”

Cel mai mare dar al lui Dumnezeu pentru om este liberul arbitru. Acum Antihristul vrea să-i predăm acest liber arbitru de bună voie, constrângându-ne prin bunurile materiale, dacă nu luăm cardul cu 666 care ne preface într-un număr impersonal, pierzând chipul lui Dumnezeu, neputând să ajungem la asemănare. Hristos îl cheamă pe fiecare după numele lui, după numele pe care l-am primit la botez, unde ne-am unit cu Hristos și l-am lepădat pe satana. Acum Antihristul vrea să ne dea un număr etern prin care ne lepădăm pe

Hristos și ne unim cu satana și, până la urmă, după moarte, cu iadul veșnic. Din aceste argumente aghiografice și de la Sfinții Părinți se clarifică faptul că numărul 666 al Antihristului este de neîmpăcat cu identitatea noastră de creștini și este un refuz al lui Hristos dacă iei cardul electronic cu 666. A ajuns momentul să fie încercată credința noastră. Perioada creștinismului nepericulos a trecut. Nu este permis ca un creștin ortodox să țină într-o mână crucea Mântuitorului Hristos și în mână cealaltă groaznicul număr 666. Nu poți sluji la doi domni. Să ne rugăm Domnului Iisus Hristos să ne întărească să rămânem credincioși cu harul Său și cu Evanghelia Sfântă. Și să nu ne supunem (primind cardul cu 666) din cauza fricii, puținei credințe și iubirii de sine și lipsei de bunuri materiale.

Trebuie să vorbim oamenilor despre cele ce vor veni și cum să le înfruntăm, pentru că dacă vorbim numai despre cele rele sigur că lumea va intra în panică. Trebuie să existe o bază duhovnicească la ceea ce spunem. Și aceasta (n.n. adică baza duhovnicească) este că o dată sigur o să murim. Înainte sau după venirea Antihristului o să murim. Dacă omul înțelege acest lucru și se pregătește prin pove-

danie, viață tainică și viață spirituală, nu se va speria de venirea Antihristului. Deci baza este provizoriul și zădărnicia acestei vieți. Când omul înțelege asta nu îi este frică să vorbească despre orice. Despre aceasta nu putem vorbi însă oricui.

Dacă depășești ideea morții, ce te poate speria? Să mori pentru Hristos este cel mai binecuvântat lucru care se poate întâmpla în viața noastră. Pregătirea noastră pentru plecarea din această lume trebuie să fie ceva zilnic și nu pentru „când” va veni Antihristul. Ce e bine e că atunci când ne gândim că evenimentele acestea se apropie, amintirea morții vine de la sine - pentru că dacă acești ani care vin este epoca Antihristului înseamnă că A Doua Venire a Mântuitorului nu va întârzia. Deci atunci va avea loc și judecata noastră personală.

De aceea, duhovnicii ar trebui să ne sfătuiască corect în privința acestor teme și să nu ne spună că nu trebuie să ne ocupăm de ele. Și despre Apocalipsă să vorbești - altfel de ce s-a scris? - și despre episcopii răi să vorbești și de ce trebuie să-i evităm și despre ecumenism și despre toate. Când ești soldat nu-ți părăsești armele vorbind despre pace. Vorbești despre război, despre vrăjmași, despre tactica care

pe trebuie să o urmezi ca să câștigi. Altfel e pericol să ne omoare nu trupește, ci spiritual. Dacă nu trebuie să vorbim de Antihrist, atunci n-ar trebui să vorbim nici despre premergătorii lui, adică masoneria, ecumenismul și ereziile și în general despre nimic. Trebuie să ne pregătim pe noi și să pregătim și copiii noștri cum să evite capcanele New-Age-ului, Antihristului.

Notă editorială:

Cuviosul Paisie Aghioritul și alți părinți de la Muntele Athos au atras atenția asupra faptului că luarea actelor de identitate care au numărul 666 este o formă de lepădare de Hristos. Deocamdată, actele electronice nu conțin numărul 666.

Dar poziția părintelui aghiorit vrea să fie un semnal de alarmă și o încurajare pentru creștini, ca să respingă orice act a cărui primire implică lepădarea credinței în Hristos (așa cum primirea carnetului de partid, pe vremea comuniștilor, era o formă de apostazie - deși era ușor trecută cu vederea de majoritatea duhovnicilor; și doar carnetul de partid nu avea pecetea

antihristului, ci doar a unor înaintemer-
gători ai săi...).

Să nu se creadă cumva că părintele
se ascunde sub masca anonimatului
atunci când abordează astfel de subiecte.
Este unul dintre cei mai activi călugări
aghioriți care vorbesc deschis despre
semnele vremurilor. Anonimatul este
legat strict de broșura de față, și se
datorează tocmai ascultării față de
părintele său duhovnicesc. Și ascultarea
nu se discută.

Fie ca Bunul Dumnezeu să picure în
inimile cititorilor harul Duhului Sfânt,
pentru a ști să se folosească așa cum
trebuie de cele citite aici...

Mărturia de față încearcă să ne șoptească că Hristos este viu. Da, Hristosul în Care au crezut Apostolii și Sfinții Părinți este viu. Și face minuni și în zilele noastre, și poate face minuni și în viețile noastre.

Dacă l-ați fi întâlnit pe părintele acesta pe vremea când dădea concerte la chitară sau când era prins în vraja practicilor yoga, nu i-ați fi dat, poate, nicio șansă pentru mântuire. Să recunoaștem că îi judecăm pe ceilalți după aparențe, fără să ne gândim că, poate, mâine celălalt va fi mult mai aproape de Dumnezeu decât noi. Dacă nu cumva a fost și ieri și este și astăzi, fără să ne dăm noi seama...